

התלהבות, חלוציות, טראגיות

כשפגשתי את בוסקוביץ, בסוף 1947, הייתי קיבוצניק, והואיל וניצחתי בקיבוץ על מקהלה הצלחתי להוציא מהגיזבר סכום קטן שיאפשר לי להשתתף בקורס לניצוח מקהלות. אמנם מרוב השיעורים התפרפרתי, אבל היה שיעור הרמוניה שבו הצצתי - ונמשכתי אליו. היכרתי את התופעות המוסיקליות שהוסברו בשיעור מהפרקטיקה, אבל לא ידעתי לקרוא להן בשמן; והמורה, איש אדיב ונוטה להקשיב אבל חמור סבר, היה מעניין. זה היה בוסקוביץ. העזתי לבקש שילמד אותי פרטי והוא הסכים, בשכר של חמישה גרוש.

תרגילי ההרמוניה שנתן לי בוסקוביץ היו הפעם הראשונה בה כתבתי מוסיקה בחיי. להיות קומפוזיטור נראה עד אז לי כמשהו ששייך לזמנים עתיקים, לארצות רחוקות, לבטהובן - וגם הוא עצמו נראה לי כזה. מארבעת החודשים בהם למדתי אצלו בעליית הגג ברחוב ⁹ ^β ¹⁰¹ ^{שוקולד} האלקושי - נאלצתי לעזוב בגלל ההפצצות על הקיבוץ שלי, משמר העמק, באפריל - אני זוכר אותו כמורה מופלא, מעורר השראה, ואדם חם ולבבי. הוא היה מעשן המון, ונהג לומר: "מי שלא מעשן הוא לא קומפוזיטור". הוא נהג לשבת על כורסה כבדה ליד הפסנתר, והיה מנער את אפר הסיגריות לתוך קרע בעור המיסעד שלה.

בוסקוביץ לימד תמיד משהו שעניין והעסיק אותו באותה תקופה. הוא תמיד היה נילהב, ולא התבייש לשנות את דיעותיו והשקפותיו. תמיד היתה לי יראת כבוד כלפיו, אבל בהמשך ההיכרות בינינו נוסף מימד של ידידות כשפתח אתי פעם ב"שיחת גברים" אודות חתונה, כשהרומן עם אשתו לעתיד היה בשיאו. הוא לא לימד אותי קומפוזיציה, אבל הודות לו העזתי להלחין לראשונה - מוסיקה להצגת ילדים בקיבוץ. הוא בא עם אשתו הטרייה, התלהב ועודד, וכשהסתיימה ההצגה הוא ניגש להורים שלי ואמר "הבחור הזה מוכרח לעזוב את הקיבוץ וללמוד מוסיקה" - מה שבאמת קרה, ב 1951, למגינת ליבם של חזן ואשתו ברטה.

בוסקוביץ פרץ למעני את הדרך כששיכנע את מרק לברי לשדר יצירה שלי ברדיו; ובצומת דרכים חשוב אחר, באקדמיה למוסיקה, שוב היה זה הוא שקיבל אותי היישר לשנה השנייה - בה גם התחלתי ללמוד. השיעורים שלו היו מרתקים - זאת כשהיה נוכח בהם, כי בזמן שהלחין היה מבטל שיעורים על ימין ועל שמאל.